

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 335/2021
03.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Весне Субић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца „Direct Factor“ Д.О.О. Београд, чији је пуномоћник Милена Раичевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александар Зиројевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4406/18 од 03.09.2020. године, на седници одржаној 03.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4406/18 од 03.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4406/18 од 03.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 428/17 од 08.12.2017. године, ставом првим изреке, одређено је да се у укида у целости платни налог Основног суда у Младеновцу Пл 47/17 од 03.02.2017. године, а тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се туженом наложи уплата од 1.253,00 динара главног дуга, са законском затезном каматом обрачунатом од 03.02.2016. године и трошковима поступка одбијен је као неоснован. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у укупном износу од 35.450,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 4406/18 од 03.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца и преиначена првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је укинут у целости платни налог Основног суда у Младеновцу Пл 47/17 од 03.02.2017. године и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 1.253,00 динара, са законском затезном каматом од 03.02.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 41.300,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да је побијана одлука заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Ревизијом се не указује на другачије одлуке, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга је поднета 30.01.2017. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 1.253,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић